

POSUDEK

vedoucího
na diplomovou práci studenta Tomáše Prázdného na téma:

„Přípustné riziko“

Autor zpracoval diplomovou práci na velmi současné téma, jehož aktuálnost vynikla výslovným zařazením přípustného rizika v novém trestním zákoníku mezi okolnosti vylučující protiprávnost činu.

Diplomovou práci rozčlenil na úvod, dalších pět kapitol a závěr, a to včetně cizojazyčného (anglického) resumé.

V úvodní kapitole autor vyložil cíle své práce i metody (zejména analytickou, syntetickou a komparační), které při jejím napsání použil.

V první kapitole se autor věnuje nejen historickému vývoji tohoto institutu v právním řádu, nýbrž i jeho obecným znakům a hranicím. Zdůrazňuje, že vzhledem k mimořádně šíři tématu věnoval v diplomové práci bližší pozornost zejména oblastem zdravotnictví a sportu. Ke zpracování této kapitoly nemám zásadní připomínky, snad pouze ke Kuchtově definici, že „Riziko je společensky prospěšné, jestliže se jeho podstoupením zvyšuje celková společenská efektivnost a produktivita práce, jestliže dochází k osobním, časovým a materiálovým úsporám.“ Tato definice by snad obstála v původním pojetí tohoto institutu, jako „riziko ve výrobě a výzkumu“, ovšem pochybuji, že by se společenská efektivnost a produktivita práce zvyšovala nebo snižovala při úrazech ve sportu, např. v kopané, boxu apod. Podobně je tomu i u plastických operací např. nosu i jiných částí těla, které podle mého názoru se společenskou efektivností a produktivitou práce vůbec nesouvisí.

Obsahem druhé kapitoly je porovnání přípustného rizika s dalšími okolnostmi vylučující protiprávnost činu. Ani k obsahovému zpracování této kapitoly nemám podstatné výhrady. Autor se zde dopustil pouze několika gramatických chyb, když na str. 14 uvádí, že „zemřeli tisíce ...žen a dětí“, na str. 21 používá termín *trestní* čin a opět uvádí, že „instituty *museli* být zakotveny.

Třetí kapitola je věnována přípustnému riziku ve zdravotnictví. Plně souhlasím s autorovým názorem, že v této oblasti existuje vyšší míra rizika, které musí odpovídat i vyšší míra tolerance. Správně je v této kapitole také opakovaně zdůrazněna zásada subsidiarity trestní represe a použití trestní odpovědnosti až v krajních případech, kdy nepostačuje vyvození odpovědnosti občanskoprávní a disciplinární. Přiměřeným způsobem se autor v této kapitole věnuje i otázce eutanázie a názorů na ni.

Další kapitola je zaměřena na přípustné riziko ve sportu. Autor v ní projevili znalost odborné literatury a judikatury, která byla na toto téma publikována, a podle mého názoru správně se kriticky postavil i k judikátu Nejvyššího soudu sp. zn. 3Tdo 1315/2006, v němž Nejvyšší soud v podstatě schválil kriminalizaci poměrně běžného zákroku ve fotbale, při němž došlo ke zlomenině nohy.

Následující kapitola je věnována komparaci současné české a slovenské právní úpravy. S touto otázkou se však autor vypořádal velice stručně.

Závěrečná kapitola představuje odpovídající shrnutí celé práce, k němuž nemám zásadní připomínky, ale co postrádám, jsou náměty de lege ferenda.

Jinak, až na výše vytknuté gramatické vady, je práce napsána čtivým způsobem, má dobrou stylistickou úroveň a je opřena o vcelku bohatý seznam odborné literatury a judikatury.

Předběžně ji proto hodnotím druhým klasifikačním stupněm. Při obhajobě by se měl autor zaměřit mj. na otázky:

1. přípustného rizika a svolení poškozeného při provozování sportu,
2. zda při provozování sportu je u přípustného rizika rozdíl mezi sportovci profesionály a amatéry.

V Plzni dne 13. května 2013

JUDr. Jindřich Fastner
vedoucí diplomové práce

